

самобитния си герой от „Седемте дни на нашия живот“ **Емилиян Киров** (в сравнение с него **Авакум Захов**, въпреки че е представител на най-нетривиалната професия в тоталитарното общество, е добродетелен и скучноват в предвидимостта си), **Павел Вежинов** с „**Барьерата**“ и своето **Летящо момиче** и **Емилиан Станев** с образа на **Язовеца** от едноименния си роман.

Колко по-лека и житейски удобна би била творческата съдба на **Димитър Димов**, ако не проявяваше пиетет към сложните и противоречиви личности! Той обаче изпитва не просто обич и пристрастие, а твори в състояние на истинска **ОБРЕЧЕНОСТ** към нестрандартните си герои от типа на **Павел Морев** или **отец Ередиа** или към фаталните жени от рода на **Фани Хорн**, **Ирина**, **Елена** или **Пилар**. Него го вълнува предизвикателството на неизвестното, което го мами, подобно на един **Флобер**, да прескочи тънката гранична бразда между фантазията и реалността, между измислицата и автобиографичния импулс.

Позоваванията, че **Ирина** има съвсем реален праобраз в живота, са безспорно достоверни. Но безспорно вярно е и, че тя тръгва като литературна героиня от самата банализирана реалност, за да заживее нов живот в книгата, чиято логика вече е подвластна само на собствения ѝ характер и на бурните ѝ взаимодействия със средата и с другите герои.

Сигурно е теоретически възможно и трагично очарователната **Фани Хорн** да бъде изградена по модел от вторичната или художествената реалност, тоест по секундарен литературен материал, както често бива характеризирано подобен тип творческо магьосничество на виртуозите на словото, превръщащи скандалните хроники и актуалните материали от пресата в основа на велики творби. Какъвто е случаят с „**Американска трагедия**“ на **Теодор Драйзер** например. Но героинята на **Димов**, подобно на **Анна Каренина** или **мадам Бовари**, сама избира какво да прави *по-нататък* и как да постъпва в най-обърканите и мъчителни ситуации. И затова се отличава с **достоверността на истинското изкуство**, сътворяващо незабравими личности, добиващи собствен живот, благодарение на своя автор и силата на таланта и *въдъхновението му*. Защото именно то облъчва делничното с аурата на необикновеното и инспирира автобиографичното, за да се превърне от изповеден елемент в атрибут на литературния дискурс.

След **Проспер Мериме** с неговата „**Кармен**“ и след като **Ернст Хемингуей** превърна страната на бикоборството и дуендето в своя